

DABARTINĖ TIESA

SAUSIS – GRUODIS 2006

A.D. 2006 – A.M. 6134

Nr. 16

TURINYS

Nutilk ir nurimk	2
Ypatingas Įžadas ir Rytmetinis Pasiryžimas. . . .	6
Kenksmingas bendravimas . . .	11
Paskutiniai Elijo ir Eliziejaus artimai susiję veiksmai. . . .	12
Berėjietiški klausimai	16

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „ ... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

Nutilk ir nurimk

„Tuomet pakilo didžiulis viesulas,
ir bangos ėmė lietus į valtį... Jis atsikėlė,
sudraudė vėją ir tarė:

Nutilk, nurimk!”

Morkaus 4: 35-39, Ps. 107:29

MES PRADEDAME šio straipsnio temą aptardami žmonijos istorijos laikotarpi, kuris beprecedentiškai pilnas neregėto smurto siautėjimo, visuomeninių, socialinių neramumų, valdžių korupcijos, anarchistinių grupuočių iškilimo, pablogėjimo religinėje srityje ir denominacijose, o susijungimas visų tų elementų didina įtampą, sukelia stresą, ir ta našta apsinkina širdį bei protą kiekvieno, gyvenančio šiuolaikinėje visuomenėje. Prieš daugelį amžių šis įvykių scenarijus buvo išpranašautas Šventajame Rašte pranašo Danieliaus kaip Priespaudos Laikas, ir mūsų Viešpaties - kaip Didelis Suspaudimas (Dan. 12:1; Mt. 24:21,22).

DABARTINĖ TIESA ir Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISSIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:
P.d. Nr. 467, LT-45002, Kaunas.

Kitas leidinys:

Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklys

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų,
partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek
supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rįštų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

Išpranašautos Biblijoje tokios blogos sąlygos pasauliniu mastu pirmą kartą susidarė 1914 m. rudenį, įsiliepsnojus Pirmajam pasauliniam karui, o dabar ta sunki padėtis tęsiasi, plečiasi ir vis blogėja. Atrodo, kad jau artėjame prie laiko, nurodyto Jėzaus, kai Jis pasakė: „ir jeigu tos dienos nebūtų sutrumpintos, neišsigelbėtų nė vienas kūnas, bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos”.

Galbūt dar atsimeiname, kad ankstesniuose straipsniuose, aiškinančiuose apie tą ypatingą priespaudos laiką, pateiktą 1 Kar. 19:11,12, nurodoma, jog jis susidaro iš trijų, susijusių vieno su kitu, periodų: karo (vėjas), revoliucijos (žemės drebėjimas) ir anarchijos (ugnis). Priespauda prasidėjo karo faze ir palaipsniui jungiasi su kitomis jos dalimis – revoliucija ir anarchija, kurios vis ryškiau matomos ir pradeda užimti svarbiausią vietą, nes priespauda vis didėja savo stiprumu ir griauančia jėga, naikindama žmonių gyvybes ir nuosavybę.

Šioje citatoje matome, kaip Jėzus nuramina audrą, ir mes tikėjimu žvelgiame į Jo didelę meilę ir jėgą, galinčias nuraminti žmogaus netobulumo bangas ir maištavimą, Jam viešpataujant Tūkstantmetinėje Karalystėje. Pritaikykime čia pateiktas taisykles sau patiems, mūsų šeimos nariams, bei visiems tiems, kuriems galime turėti įtakos, tiek dabar, tiek ateityje. Išlaikykime Viešpaties žodžius „Nutilk ir nurimk“ mūsų širdyse ir protuose per visus tuos Naujus 2006 metus.

MŪSŲ VIEŠPATIES TARNAVIMO DARBAS, manoma, jau vyko du metus, kai buvo įvykdytas šis aprašytas jūros nuraminimo stebuklas. Išrinkus dvylika Apaštalų ir pasakius Pamokslą ant Kalno, mūsų Viešpats grįžo į Kapernaumą ir netrukus pradėjo Savo antrą kelionę po Galilėją. Kaip tik tame laikotarpyje Jėzus pažadino Naino našlės sūnų iš mirties miego – tai pirmas užrašytas tokios rūšies stebuklas mūsų Viešpaties tarnystėje. Po to Viešpats pasakė įvairių palyginimų, o vėliau, apie trečią valandą po pietų, po įtemptos, sunkios dienos bemokant, vis tebesėdėdamas vienoje iš tų valčių, kaip ir ankstesniais atvejais, baigęs pamokymus – liepė, kad valtimi būtų persikelta į kitą ežero pusę. Daugybė susirinkusių žmonių, išgirde, kad pamokslai baigėsi, pasitraukė, o valtis nedelsiant išplaukė. Iš įvairių aprašymų sprendžiame, kad visi dvylika Apaštalų buvo su Juo, tikriausiai ir kiti „žmonės” – jūreiviai, kaip matyti iš Mato aprašymo (Mt. 8:23-27).

Besilankantys Šventojoje Žemėje pasakoja mums, kad Galilėjos jūroje gana dažnai kyla vėjo audros. Dr. Thompson, aprašydamas savo asmeniškų patyrimus šitoje mažoje jūroje, sako: „Vos tik saulė nusileido, kai vėjas pradėjo pūsti į jūros pusę ir pūtė per visą naktį su vis didėjančiu smarkumu gūsiomis taip, kad kai pasiekėme krantą kitą rytą, ežero paviršius buvo panašus į didžiulį verdantį katilą. Vėjas staigiai įsiverždavo žemyn kiekvienu slėniu iš rytų ir šiaurės rytų pusės su tokiu pašėlusiu greičiu, kad jokiais irkluotojų pastangomis valties nebuvu įmanoma nuplukdyti į krantą jokioje pakrantės vietoje. Norint suprasti priežastis tų staigių audrų, turime atsiminti, kad šis ežeras yra žemai, 600 pėdų (183 m.) žemiau vandenyno lygio; kad didžiuliai ir atviri Golano plokščiakalniai iškildami nusitęsia į Harano dykumos tyr-laukius ir aukštyn pakyla iki apsnigto Hermono kalno; kad upių vagos išgraužia gilius griovus ir siaurus tarpeklius, susiliedamos ežero pradžioje, ir kad jos veikia tada lyg didžiuliai milžiniški piltuvai, traukdami šaltus vėjus iš kalnų.

„JO KĖSLAI NĖRA NUO MŪSŲ PASLĖPTI“

Mūsų nuomone, „kunigaikštis, viešpataujantis ore“ (Ef. 2:2) turėjo kažkokiu būdu prisidėti sukeliant tą audrą – kad tai buvo kažkas daugiau nei dėl gamtinių priežasčių, nors jos taip pat galėjo padėti kilti audrai, o gal net buvo pakankamos tam. Prisimename, kaip Priešininkas jau anksčiau stengėsi paskatinti mūsų Viešpatį šokti nuo Šventyklos šelmens, bet tai jam nepavyko. Aiškiai suprantama, dabar jis norėjo paskandinti Jį jūroje. Bet Dievas, kuris liudija apie Save, jog gali padaryti, kad žmogaus pyktis Jį girtų, privertė šėtono pyktį ar smarkią stichiją, kas beiššauktų tą audrą, pagarbinti Jį – parodant Jo galingą jėgą.

Laike audros mūsų Viešpats miegojo užpakalinėje valties dalyje ant pagalvėlės. Aiškiai matyti, Jis buvo visiškai išsekęs po dienos darbų kelionėje ir nuo mokymo. Tuo tarpu, audrai didėjant, valtis su savo brangiu kroviniu pradėjo pildytis vandenių daug greičiau, negu buvo galima ją išsemti. Nieko nuostabaus, kad mokiniai ir žvejai, žinodami šėlstančios jūros nenumatomas pasekmes, buvo sunerimę. Negali-

me paneigti minties, kad dėl Dievo apvaizdos tam tikro veikimo tose aplinkybėse, miegas užsietęs ir, kad to tikslas buvo išmėginti mokinių tikėjimą. Anksčiau jie yra matę Jo didžius darbus, Jo ligonių išgydymą, prikėlimą iš numirusių, girdėjo Jo mokymus ir buvo stebuklingu būdu sugavę žuvies Jo nurodymu, kur anksčiau nieko nesužvejojo. Ir iki to laiko reikėjo, kad jie jau turėtų daug didesnę tikėjimą Jo galia visame kame. Tas faktas, jog jie visi kreipėsi į Jį, parodo, kad jie iki tam tikro laipsnio turėjo tikėjimą, nors ir ne visiškai, ne besąlygiškai.

Šiek tiek skirtingi šio įvykio aprašymai, perduoti Mato, Morkaus ir Luko, galėtų būti parafrazuoti, pasakyti savais žodžiais taip – Matas: „Viešpatie! gelbėk mus, žūstame“, Morkus: „Mokytojau! Ar Tau nerūpi, kad mes žūstame?“ Lukas: „Mokytojau! Mokytojau! Mes žūstame“. Visi tie trys aprašymai yra teisingi – vienas mokinyšaukė tais žodžiais, kiti kitais. Tai galima pasakyti ir taip: Mažas Tikėjimas meldė „gelbėk mus“; Didelė Baimė šaukė: „Žūstame“; Nepasitikėjimas ragino: „Ar Tau nerūpi?“; Didesnis Tikėjimas sakė: „Viešpatie, Mokytojau“; Menka Viltis šaukė: „Mokytojau, Tu turi valdžią“. Jėzus (atsibudęs) pakilo ir įsakė, kad būtų ramybė ir tyła, kas tuojau pat įvyko. Aprašyme minima, kad vėjas nustojo pūsti ir, be to, nurimo jūra. Kai kas galėtų tvirtinti, kad galėjo atsitikti taip, kad audra, kuri kilo taip staiga ir nurimo taip pat staigiai, tačiau jei kalbėtume apie jūrą – ji negalėjo nurimti staigiai. Vandenių bangos, kurios daužėsi su tokia didele jėga, negalėjo būti taip staigiai nuramintos be antžmogiškos jėgos. Iš tikrųjų, turime pripažinti, kad tai buvo gerai matoma ir pagrindinė šio stebuklo ypatybė.

Yra gana įdomu tai, kad graikų kalbos žodis, panaudotas šiame tekste pasakymu „Nutilk“, yra toks pat, kaip kad kitame atvejuje, kai mūsų Viešpats sudraudė demoną (Mk. 1:25). Tai patvirtina anksčiau iškeltą mintį, kad sukelta audra bu-

vo Priešininko darbas. Bet kuriuo atveju, šis stebuklas aiškiai parodo, kad audros neturėtų būti priskiriamos, kaip tai dažnai būna, Dievo pykčiui; nes, jeigu Tėvas iššauktų audrą, Sūnus negalėtų

jos sustabdyti. Nenorime taip pat duoti suprasti, kad kiekvieną audrą sukelia šėtonas; neužginčiame taip pat, jog daugelis iš jų kylo dėl gamtinių priežasčių, bet tvirtiname, kad kai kurios iš jų yra antgamtinės kilmės ir sukeltos Priešininko, ir kaip įrodymą iš Biblijos nurodome į sukurį, uraganą sukeltą šėtono, kuris trenkė į namą, kuriame pokyliavo Jobo vaikai – Jobo 1:18,19.

Atrodo, eilutės 40 ir 41 duoda suprasti, kad mūsų Viešpats norėjo, jog tas atsitikimas būtų pamoka mokiniams, kad turėtų didesnę tikėjimą Juo. Viešpats paklausė jų:

„Kodėl jūs tokie bailūs? Ar vis dar neturite tikėjimo?“ Ar jūsų tikėjimas dar neišaugo iki tokio laipsnio, kad galėtumėte pasitikėti manimi ir aiškiai suprasti, jog Tėvo malonė ir jėga visada yra su manimi mano apsaugai ir, kad būnant su manimi, nieko bloga negalės jums atsitikti – kad nėra nieko, kas nebūtų mano kontroliuojama? Nieko nuostabaus, kad dėl šio stebuklo Apaštalų pagalba Viešpačiui dar labiau sustiprėjo. Matyti, tai atsitiko kaip tik tinkamu laiku ir tokia tvarka, kad taptų jiems skirta pamoka. Iš esmės kalbant apie tą dalyką, galima daryti išvadą, kad kiekviena smulkmena jų išbandyme ir viskas mūsų Viešpaties pasielgimuose, mokymuose ir

dideliuose darbuose ypatingu būdu tarnavo pamokymui tų dvylikos, kurie turėjo tapti Jo skirtais mokytojais mums ir visoms žemės tautoms šiame tarnavimo darbe.

PAMOKOS ŽEMIŠKOMS KLASĖMS

Šiame stebukle taip pat yra labai vertinga pamoka visiems Viešpaties pasekėjams, ne vien tik buvusiems Apaštalų būrelyje. Mums irgi reikalingas tikėjimas ir reikalingi išbandymai mūsų tikėjimui. Akivaizdu, jog kai tapome Viešpaties pasekėjais, mūsų kasdieniniai patyrimai yra vedami ir prižiūrimi nematomos jėgos tuo tikslu, kad visi, kaip mokiniai Kristaus mokykloje, galėtume būti Jo mokomi ir vis labiau išvystytume savyje Dvasios malones, o ypač, kad turėtume kiekvieną kartą vis daugiau ir daugiau tikėjimo. Galbūt, mes dabar nesugebame pilnai to įvertinti, kaip svarbi yra ši tikėjimo malonė. Atrodo, kad tai yra tas

būdo bruožas, kurio nori Viešpats ypatingai iš tų, kurie dabar yra pašaukiami būti Jo pasekėjais. „Be tikėjimo negalima patikti Dievui“. „Su tikėjimu visi dalykai yra galimi“. Savaiame aišku, tikrasis tikėjimas yra suprantamas ne kaip lengvatikystė, ne kaip pasitikėjimas žmonių žodžiais, bet kaip visiškas ir besąlygiškas tikėjimas į Dievą ir į visa, ką Jis pažadėjo. „Teįvyksta tau, kaip tikėjai“.

Tokiai svarbiai charakterio ypatybei būtinai reikės daugelio pamokų, norint tinkamai ją išugdyti, ir tai nestebina mūsų, jeigu mūsų individualiuose išmėginimuose kaip

krikščionys sutinkame ir tokių, kurie atitinka Apaštalų išmėginimams, aprašytiems šiame pamokyme. Kaip visai netikėtai Priešininkas gali kartais sukelti prieš mus viesulą pagundų, opozicijos ar persekiojimų. Kaip dažnai tokiose valandose dangus virš mūsų rodosi apsiniaukęs, tamsus, blogą lemias, kai priešiško ar sielvarto bangos gresia beveik sunaikinti mus, ir mums atrodo, kad Viešpats miega ir nekreipia dėmesio į mūsų sielvartą ir yra abejingas mūsų būtiniausioms reikmėms! Tokie išgyvenimai yra išbandymais mūsų tikėjimo, taip kaip tas išmėginimas jūroje buvo patikrinimu Apaštalų tikėjimo. Jeigu mūsų tikėjimas bus pakankamai stiprus tokiose

Jėzus nuramina jūrą

aplinkybėse, tai ir toliau stengsimės tinkamai reguliuoti reikalus, kas atitinka vandens išsėmimui iš valtys ir irklavimui; ir tuo pačiu, stipriai tikėdami Viešpaties pažadu, kad „visi dalykai veikia išvien mūsų naudai“, mes sugebėsime giedoti kaip Apaštalas Paulius ir Silas, kai buvo nuplakti ir jų kojos buvo sukaustytos į kalades už jų ištikimumą Viešpačiui. Jie džiaugėsi, kad buvo paskaityti vertais kentėti dėl Kristaus vardo. Taigi, sutinkamai su mūsų tikėjimu, ar mes sugebėsime džiaugtis netgi tokiose sunkiuose išmėginimuose? Negalime gėrėtis kentėjimais; bet mes galime džiaugtis mintimi, kokią reikšmę tikėjimas teikia kentėjimams, būtent, kad jie yra tik nedideli vargai, padedantys pasiekti mums išgelbėjimą Tūkstantmetinėje Kristaus Karalystėje.

Kiekvienas tokios rūšies išbandymas turėtų būti naudingas mums. Jeigu pradžioje buvome

bailūs ir garsiai šaukėme – tai netrukus gaudavome pagalbą, galbūt su papeikimu „O jūs, mažatikiškai“, bet kai mes gauname vieną pamoką po kitos, Mokytojas tikisi – ir mes patys turime laukti iš savęs – didesnio tikėjimo, didesnės vilties, didesnės ramybės, didesnio džiaugsmo Viešpatyje, didesnio tikėjimo Jo buvimu su mumis, Jo rūpesčiu mumis, Jo galia išvaduojant mus iš Priešininko ir iš kiekvieno blogo dalyko, ir pagaliau, galėjimu saugiai nuvesti mus į uostą, kurio ieškome – į Karalystę.

IŠPRANAŠAUTI IŠBANDYMAI BAŽNYČIAI

Kažkas yra užsiminęs, aišku pagrįstai remdamasis, kad šis Jėzaus ir Apaštalų išbandymas valtyje ypač atvaizdavo išmėginimus Jo dvasinių klasių, tuo metu, kai praėjusiam amžiuje buvo pašaukimas į Pirmgimių Bažnyčią, o antraeilėj reikšmėj – žemiškų klasių dabartinius išbandymus. Viešpats užtikrino Savo žmones sakydamas: „Štai Aš esu su jumis per visas dienas iki amžiaus pabaigos“. Paskui Jis pažadėjo, jog sugrįš į žemę Savo Antrajame atėjime ir surinks išrinktąją Nuoataką. Šios klasės nariai jau yra baigę savo laikiną žemišką gyvenimą ir randasi dangaus sferoje. Viešpats apie tai kalba šiais žodžiais: „Vėl ateisiu ir jus pasiimsiu pas save, kad, kur Aš esu ir jūs būtumėte“, ir „niekas negalės jums pakenkti“, ir t. t. Per visą šį amžių Viešpaties ištikimieji žmonės aiškiai yra supratę šių brangių pažadų tikrumą su didesniu ar mažesniu aiškumu; jie jautė, kad Viešpats iš tikrųjų buvo su Savo Bažnyčia, nors kartais atrodydavo, jog Jis nebuvo dėmesingas tikinčiųjų maldoms ir nekreipė dėmesio į jų šauksmus ir dūsavimus. Per aštuoniolika šimtmečių Jo Mažasis Būrelis buvo Priešininko audrų mėtomas ir tų, kurie turėjo šėtono dvasią, kurie persekiojo, kankino, niekino – ir tai per visą tą tamsią naktį, kai vienintelė pasiekiamą šviesa buvo Dievo Žodis tam, kad galėtų „vaikščioti Dievo akivaizdoje“

(Ps. 56:13). Kitų išbandymai praeityje yra panašūs į mūsų dabartinius išmėginimus. Mes šandien atstovaujame Viešpaties darbą tarp šėlstančių elementų žmonių pykčio ir opozicijos; ir vis dar tebėra teisinga tai, ką Apaštalas yra pasakęs apie savo laikus, kad „grūmiamės ne su kūnu ir krauju, bet su tamsos pasaulio kunigaikštystėmis, valdžiomis ... , su pikto dvasinėmis jėgomis, kurios yra aukštai“.

Atrodo, kad tos audros kyla iš pasaulio, bet iš tikrųjų virš pasaulio stovi Priešininkas. „Mes juk gerai pažįstame jo kėslus“; mūsų širdys kartais galėtų būti labai sunerimusios, jeigu ne tikėjimas, kuriuo galime pamatyti Viešpatį esant su mumis valtyje, ir kuriuo sugebame mintimis suvokti Jo galingą jėgą, su kuria, Jam tinkamu laiku ir Jam žinomu būdu, bus paskelbta pasauliui ramybė. Netrukus ateis tas laikas, kai Viešpats, Kuris rūpinasi mumis, panaudos Savo didelę jėgą mūsų išlaisvinimui į Karalystę ir įsakys šėlstantiems elementams: „Nutilk, nurimk!“. Tuo metu pasidarys didelė tyla, didelis poilsis tūkstančiui metų be piktojo, nes jis bus surištas, kad neapgaukintų, nebeklaidintų daugiau tautų. Tada ateis amžinas širdies poilsis visiems, kurie tuo laiku bus valtyje su Viešpačiu. Vėliau ateis galimybė įeiti visiems, Išrinktiesiems ir Quasi-Išrinktiesiems tapti bendradarbiais kartu su mūsų Viešpačiu tame dideliame ir garbingame pasaulio palaiminimo darbe. Vis dėlto, neturėtų mūsų nustebinti tai, jei tamsi valanda mums vis tik dar užsitęs – jeigu ateis toks laikas, kai audringi vėjai bus tokie smarkūs, jog daugelis ims šaukti bijodami ir drebėdami. Gerai pasimokykime iš vertingų dabartinio laiko patyrimų, išbandymų taip, kad tuo metu mūsų tikėjimas neapviltų mūsų – kad ir tamsiausioj valandoj galėtume giedoti ir džiaugtis Jame, kuris pamilo ir nupirko mus Savo paties brangiu krauju, ir giedoti giesmę Mozės ir Avinėlio.

Tegul ši metų eilutė „Nutilk, nurimk!“ bus nuraminimu, paguoda visiems prasidedančiuose metuose tiek, kiek mes pasitikime Viešpačiu toje vidinėje širdies ramybėje, kad mūsų Tikėjimas galėtų didėti diena iš dienos, kai artėjame prie Kristaus Karalystės čia ant žemės.

BS '06, 2-5; SzB '06, 2-5.

Giesmė šiems metams: Nr.128

„Jau aušta

Tūkstantmečio aušra“

Viešpats Karaliauja !
1 Korinčių 10: 31

Jėzas atsikėlė ... ir tapė ...

Nutilk, nurimk!...

Vėjas kovėsi, ir pasidarė didelė tyla.

Kodėl jūs tokie bailūs ?
Markaus 4: 39,40

© 2006 m. Lietuvos katalikai

YPATINGAS IŽADAS IR RYTMETINIS PASIRYŽIMAS

MŪSŲ nuolatiniai skaitytojai, savaime aišku, yra susipažinę su Ypatingu Ižadu ir Rytmetiniu Pasiryžimu, kuriuos patarė Pastorius Russell, „tas ištikimas ir išmintingas tarnas“, Viešpaties žmonių palaimai, gyvenantiems šio Amžiaus pabaigoje. Kada jis pirmą kartą pasiūlė šį Ižadą broliams 1908 m. pavasarį, tai jis pats ir kiti matė esant jį labai reikalingą, ypač pastebėdami didėjančią Spiritizmo ir Okultizmo išplitimą ir vis didėjančią bangą amoralumo ir ištvirkimo, kuris tapo grėsmingas pačiai visuomeninei struktūrai apskritai, bei tai tam tikru mastu pasiekė ir Viešpaties žmones. Šiandien (rašyta 1968 m.; v. p.) – po 60-ties metų – padėtis yra žymiai blogesnė negu anuo laiku: Spiritizmas ir Okultizmas yra dar labiau padidėjęs, praktikuojamas vis dažniau atvirai ir viešai, yra daugiau ar mažiau laikomas priimtiniu ir remiamu nemažo skaičiaus dvasininkų įvairiose denominacijose, ypač hipnotizmo formoje praktikuojamas mokslininkų, socialinių darbuotojų, medicinos bei dantų gydytojų bendrai paėmus. Taip pat dabar plačiai yra priimtini ir pateisinami priešvedybiniai seksualiniai santykiai, sutuoktinių neištikimybė, paleistuvavimas, homoseksualizmas, laisva meilė, išgertuvių pobūviai (netgi bažnyčiose), nuolatinis naudojimas narkotikų, žalingų stimuliuojančių priemonių bei vaistų, nedorovingas apsiirengimas ir, bendrai imant, ištvirkavimas didžia dalimi tapo priimtas ir pripažintas. Dabartinė karta yra viena iš nepagarbiausių, pikta, nesilaikanti įstatymų ir taip rafinuotai apgaudinėjanti, kokios pasaulis nėra dar regėjęs. Taigi, šiandien yra kur kas didesnis reikalas apsiginti nuo to, primant Ypatingą Ižadą, negu to reikėjo tada, kai jis buvo pirmą syk duotas Viešpaties žmonėms, tai yra prieš 60 metų (rašyta 1968 m.; v. p.).

Mes jaučiame pareigą panaudoti visą savo įtaką aiškinant, kad galėtume apsaugoti visus pasišventusius brolius nuo spiritizmo, okultizmo (įskaitant ir hipnotizmo) ir kitų pavojų, bei nuo pikty angelų klastingų apgavysčių ir suktybių, ką jie praktikuoja šiandien. Laikas nuo laiko išgirstame iš Epifanijos brolių, kurie yra turėję patyrimų, atsitikimų su „skraidančiomis lėkštėmis“, su dvasių mediu- mais, dvasių perduodamomis „žiniomis“ (kai kas gavo tiesiogiai, o kai kas netiesiogiai), su bildančiais stalais ar gultais, su regėjimais ir netgi su dvasių materializavimusi. Viena iš mums pažįstamų seserų patyrė, kaip pikta dvasia materializavosi, prisistatydama kaip vedęs brolis, kurį ji labai gerai pažinojo ir labai gerbė. Jis užvedė draugišką pokalbį su ja, ir ji nieko neįtarė, kol šis „brolis“

nepasiūlė jai nemoralinių santykių. Vėliau ji sužinojo, kad tas brolis, su kuriuo ji tikėjo besikalbanti, buvo tuo laiku toli, visai kitame šalies krašte, o tariamasis „brolis“ aiškiai buvo demonas, kuris turėjo išvaizdą, elgesio būdą ir balso skambesį to, kuriuo jis apsimetė esąs. Šis atvejis yra labai panašus į kitą atsitikimą, kurį turėjo australiečio brolio žmona su demonu, kuris apsimetė br. Russelliu (žiūr. Z 4736, 6-12 pastr.).

Atrodo, kad laipsniškai rišant šėtoną, „velnių kunigaikštį“, „kunigaikštį viešpataujantį ore“ (Mt. 12:24; Ef. 2:2;), vyksta taip pat ir laipsniškas išlaisvinimas demonų iš „tamsos raiščių“ (2 Pet. 2:4; Judo 6). Jų susisiekimas su žmonija, jų subtilios, gudrios pinklės bei apgavystės, matyt, šiandien vyksta dar platesniu mastu ir sėkmingiau negu tada, prieš 60 metų (1908 m.; v. p.), kai Viešpaties žmonių apsaugojimui buvo rekomenduotas Ypatingasis Ižadas. Vis labiau ir labiau žmonių visuomenė yra demoralizuojama ir gadinama po jų bloga įtaka. Atkreipkime dėmesį, pavyzdžiui, koks žemas ir amoralus lygis (jeigu iš viso tai galima pavadinti *lygiu*) dabar vyrauja daugelio šalių muzikoje, mene, skulptūroje, šokiuose, literatūroje, filmuose, per radiją, per televiziją, visuomenės elgesio normose ir panašiai. Įstatymų nesilaikymas sparčiai didėja visur ir visais atžvilgiais. Turime pagrindo tikėti, kad toliau vykstant puolusių angelų išlaisvinimui iš suvaržymų ir vykstant žmonių visuomenės progresui, demonų materializavimasis ir žmonių nemoralumas atitinkamai didės, o sąlygos darysis vis labiau ir labiau panašesnės į tas, kaip aprašyta Pr. 6:1-5.

KAIP NOJAUS IR LOTO DIENOMIS

Neturime užmiršti mūsų Viešpaties tvirtinimo, kad šio Amžiaus gale, laike dviejų „Žmogaus Sūnaus dienų“ – Paruzijos ir Epifanijos arba Apokalipsės, bus taip „kaip buvo Nojaus dieneose“, ir „kaip buvo Loto dieneose“ (Lk. 17:20-30). Abu šie laikotarpiai buvo didelio nemoralumo, pasileidimo laikai. Tai tiesa, kad mes tvirtiname ir iki šiol tebetvirtiname, kad panašumas anų dviejų dienų į dvi Žmogaus Sūnaus dienas yra nusakomas žodžiais „ir nieko nenuvokė“; o sąlygos taip pat yra panašios. Ev. pagal Luką 26 ir 27 eilutėje kalbama apie žmones Nojaus dieneose kaip apimančius du laikotarpius: (1) prieš prasidedant tvanui ir (2) prasidėjus tvanui, kaip apie žmones gyvenančius Žmogaus Sūnaus dieneose, kurie taip pat – valgė, gerė ir t. t., t. y. (1) Paruzijos laike, prieš prasidedant Priespaudos Laikui 1914 metais, ir (2) Epifanijos arba Žmogaus Sūnaus Apoka-

lipsės laike, t. y., antroje dienoje iš Jo čia minėtų dviejų Viešpaties dienų, kai jie buvo sukrėsti didelių vargų ir priespaudos. Sąlygos Loto dienos (28 eil.) buvo taip pat panašios, kur irgi nurodytas sunaikinimas Priespaudos Laiko varguose, Apokalipsės dieną – „dieną, kai Žmogaus Sūnus bus apreikštas [Jo *apokalipsėje*]“, kuri prasidėjo 1914 metais (30 eil.; žiūrėti Diaglott vertimą; E 4,52,53 psl.). Taigi, nuo 1914 metų jau esame Apokalipsės periode – „kai Viešpats Jėzus apsiereikš [gr. *apokalupsis*] iš dangaus su savo galingais angelais“ (2 Tes. 1:7, Diaglott).

Mūsų mintis nėra sukelti bereikalingą paniką dėl dabartinių blogų sąlygų, bet greičiau norime, jog būtų atkreiptas dėmesys į tuos mus patikimai apsaugančius ir apginančius patvarkymus bei nurodymus, kuriuos Dievas yra numatęs, kad jais naudodamiesi Jam pasišventusieji galėtų išsilaikyti tikroje ramybėje ir būti saugūs. Norime pasakyti, kad tam tikrame elgimosi būde yra apginantis poveikis, apsupantis žmogiškas būtybes, kuris saugo jas nuo Šėtono ir jo angelų nedorų ketinimų ir įtakos, bet saugo tikrai tokiame laipsnyje, kokiam žmonės nesutinka su jais ir jei sava valia neatsiduoda jiems. Pasišventusiems ši apsauganti įtaka yra įvairiopa. „Viešpaties angelas stovyklauja aplink tuos, kurie Jo bijo [Jį garbina], ir juos išgelbsti“ (Ps. 34:7; 125:2). Tokią nuomonę patvirtina ir Šėtono pareiškimas apie Jobą: „Argi tu pats neaptvėrei jo, jo namų ir, apskritai visko, ką jis turi, iš visų pusių?“ (Jobo 1:10).

Tiktai tada, kai pasipriešiname velniui, jis bėgs nuo mūsų, ir tik tada, kai artinsimės prie Dievo, ir Jis artinsis prie mūsų (Jok. 4:7,8). Vien tik taip galime išsilaikyti tame vidiniame Dievo meilės ir globos rate, kur piktasis negali mums pakenkti, kur mūsų dvasinis gyvenimas bus visiškai saugus (1 Jn. 5:18). „Sakysiu Viešpačiui: Tu mano prieglauda ir mano tvirtovė, mano Dievas, kuriuo pasitikiu!“ (Ps. 91:2). Kaip višta, esant pavojui, perspėja savo viščiukus keliančiu nerimą šauksmu, ir jie bėga prie jos ir yra saugūs po jos sparnais, iš po kurių žiūri dairydami į pavojus, nuo kurių yra pabėgę. Taip panašiai Viešpats skelbė pavojaus signalą ir davė mums Įžadą, norėdamas mus apginti nuo ypatingai paplitusių pavojų šios Pjūties laike. Tie, kurie priėmė tą Ypatingą Įžadą ir jo laikėsi, turėjo nepaprastą apsaugą. Būtų gerai, jei mes pasižiūrėtume į perspausdinto „Sargybos Bokšto“ teminę rodyklę prie žodžio „Vow (Įžadas)“ ir iš naujo prisimintume istoriją, kodėl jis buvo rekomenduotas, ir perskaitytume daug liudijimų laiškuose apie gautas palaimas, priėmus Įžadą ir jo laikantis.

Atrodo, kad kai kurie brangūs broliai, daugiausia iš neseniai esančių Tiesoje, žiūri į Ypatingą Įžadą tik kaip istorinę reikšmę turintį dokumentą, vietoj to, kad jį pritaikius sau ir padarius jį asmenišku Įžadu Viešpačiui. Manome, kad toks galvojimas yra klaidingas. Šiuo laiku vis labiau matomas ypatingas reikalas, kad broliai ir seserys kiekvienas rūpestingai, su malda, išnagrinėtų šį Įžadą ir visas jo smulkmenas, o tik tada padarytų savo asmenišką, iškilmingą Įžadą Viešpačiui ir tokiu būdu pasinaudotų jo teikiama apsauga ir palaimomis. Reikia priminti, kad šis Ypatingas Įžadas yra antitipas to „kuto“ su mėlyna juostele ar virvele, ką Dievas, per Mozę nurodė pasidaryti drabužių kraštuose – „kad atsimintumėte ir vykdytumėte visus mano įsakymus ir būtumėte šventi savo Dievui“ (Sk. 15:37-40; žiūr. Z 5267, 5268; P '50, psl. 91). Įžadas „padės mums atsiminti savo pasišventimo įsipareigojimus“ [E 5, psl. 128 viršuj ir TP '34, 26, par. 46). Tai padės mums „pririšti mūsų auką virvėmis net iki aukuro ragų!“ (Ps. 118:27; Biblijoj anglų k.).

Iš tiesų, Ypatingasis Įžadas yra tik aiškesnis išskaičiavimas dalykų, pažymėtų ar suprantamų mūsų pasišventimo įžade, mūsų krikšto įžade, kuris įtraukia ir apima viską, kuo esame ir ką turime, arba ką turėsime – ir tai siekia net iki mirties. Krikščionio įžadas, atsiliepiant į kvietimą: „Mano sūnau, duok man savo širdį“ ir „atnašauti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką – kuri yra jūsų protingas tarnavimas“ (Pat. 23:26; Rom. 12:1), apima ir pasako viską. Priimdami įžadą atiduodame visas teises, visokią laisvę, ir visą savo pasirinkimą ir sutinkame su Dievu, kad mūsų valia bus mirusi, o Jo valia bus priimta visuose gyvenimo reikaluose, ir tai visose mūsų mintyse, visuose žodžiuose ir darbuose. Pasišventęs krikščionis (pats tai pasirinkdamas – Mt. 11:28-30), kaip sako Ap. Paulius, yra suvaržytas vergas pilnąja to žodžio prasme. Joks vergas negalėtų turėti mažiau teisių ir mažiau laisvės nei krikščionys kadangi, jie įsipareigoja iki tokio laipsnio būti nuolankiai atsidavę, kad net stengiasi kiekvieną savo širdies mintį paimiti į nelaisvę, pavergti, kad paklustų savo Mokytojo valiai (2 Kor. 10:5).

Taigi matome, kad Ypatingas Įžadas yra tikrai smulkus išdėstymas kai kurių patvarkymų, įtrauktų į mūsų visa apimančią pasišventimo įžadą. Toks smulkus visko išdėstymas yra daromas tuo tikslu, kad pabrėžti kai kuriuos gresiančius pavojus ir nurodyti specialią apsaugą nuo jų. Jeigu galima būtų aiškiai parodyti, jog paminėti dalykai įžade yra tuo „protingu tarnavimu“, kad jų prisi-

laikant bus pagerbtas mūsų Dangišskasis Tėvas ir mūsų Viešpats Jėzus, ir kad tai galėtų būti naudinga kitiems tikėjimo namiškiams arba mums patiems, tai neturėtume delsti priimant įžadą, padarant jį Ypatingu Pasižadėjimu Viešpačiui.

KAI KURIŲ PRIEŠTARAVIMŲ APSVARSTYMAS

Kai kas galėtų pasakyti: „aš negaliu priimti tokio įžado. Bijau, kad negalėsiu jo įvykdyti“. Mes klausiamo, kurios Įžado dalies pasišventęs Dievo vaikas negalėtų įvykdyti, jeigu jis laikosi savo pasišventimo Įžado ir tikisi išgirsti Mokytojo žodžius: „Gerai, šaunus ir ištikimas tarne ... įeik į savo valdovo džiaugsmą“? „Jeigu kas nusidėtų, turime Užtarėją pas Tėvą, Jėzų Kristų teisųjį“ (1 Jn. 2:1). Nepraraskime drąsos nusimindami, jeigu dėl kūno silpnumo nepasielgiame tobulai. Mūsų trūkumai yra pridengti Kristaus teisingumo rūbu.

Gali būti daromas priekaištas, kad Ypatingas Įžadas gali pasirodyti lyg draudimas santuokos, trukdant meilikauti piršlybose. Atsakome į tai, kad jeigu tai būtų tiesa, tarp Viešpaties žmonių tas atneštų, be abejonės, tik palaimą, visiškai sutinkant su Apaštalo priminimu 1 Kor. 7:7, 8, 25-35. Tačiau nematome Įžade nieko tokio, kas trukdytų tinkamam piršimuisi ir vedyboms. Akivaizdu, kad veikiant Įžadui būtų mažiau nelaimingų vedybų. Tačiau tie jauni broliai ir seserys, kurie trokšta tokių nelaimingų vedybų, kurios vestų tikrai į patenkinimą gyvuliškų aistrų ir kurios užtemdytų jų nuovokumą ir slopintų sveiko proto dvasią – tie neturi daryti Įžado. Bet perspėjame juos, kad toks širdies nusistatymas gali sulaukyti juos nuo Karalystės garbės, į kurią buvo maloniai pakviesti.

Gydytojas ar medicinos sesuo gali baimintis, kad Įžadas galėtų trukdyti jų profesinėms pareigoms. Kaip galėtų gydytojas ar medicinos sesuo gydyti priešingos lyties pacientą, esantį tam tikroje aplinkybėse, kai durys yra plačiai atidarytos? Tai irgi yra numatyta įžade, pažymint tekste: „*ties, kiek tai bus išmintingai įmanoma*“. Kas yra „*išmintingai įmanoma*“ dėl savęs kiekvienas nusprendžia pats. Be abejonės, būtų saugiau turėti trečią asmenį, esant tokioms aplinkybėms, kai dėl suprantamų priežasčių durys turi būti uždarytos, kai gydytojas ar medicinos sesuo gydo kitos lyties pacientą. Taigi, mintys turi būti išlaikytos nesužeptos, o gydytojas ar slaugytoja, seselė neturėtų daryti ko nors tokio pacientui, ką jis ar ji palaikytų esant netinkama ar nepadoru, todėl, esant *būtinam reikalui*, tie aptarnavimai, tos paslaugos gali būti atliekamos taip, kaip tai darytume dalyvaudami Viešpaties žmonių susirinkime.

Dar kitas gali pasakyti „Man visai nėra reikalo daryti šį Įžadą“. Bet kas taip galvoja, klysta. Jis yra kaip tik tas žmogus, kuriam Įžado reikia. Apaštalas Paulius patvirtina šią mintį, sakydamas apie save: „Nes, kada esu silpnas [kada suvokiu savo netobulumą ir ydas], tada esu galingas [Viešpatyje ir Jo galios jėgoje]“ (2 Kor. 12:10); nes priešingai yra žinoma, kad jeigu kas jaučiasi stiprus ir perdėtai pasitikintis savimi ir galvojantis, kad jam nereikia jokios pagalbos, tada iš tikrųjų jis yra silpnas. Atrodo, kad tikrovėje beveik tiek pat parpuola tame, ką jie laiko savo stipriąja puse, kiek yra nupuolančių ir dėl savo silpnųjų savybių, nes pirmieji mažiau būdi, todėl lengviau dėl to įsipainioja į sąstus. Pastebėkite tai, pavyzdžiui atsitikime su Petru. (Mt. 26:31-35; Lk. 22:31-34; Jn. 13:36-38).

Kitas gali paklausti: „Argi Pjūties darbai, tokie kaip (1) pjovimas ir varpų rinkimas, (2) rišimas į pėdus, (3) džiovinimas, (4) kūlimas, (5) vėtymas, (6) siojimas ir (7) Mažojo Būrelio supylimas į aruodą dar nėra užbaigtas? Kaip gi aš tada galiu pasižadėti meldžiantis prisiminti ir „Pjūties darbo bendrus interesus, o ypač tą darbo dalį, kurioje aš pats turiu privilegiją dalyvauti?“ Atsakome: Jau nebetinka toliau melstis dėl Mažojo Būrelio pjūties, nes tai yra jau pilnai užbaigta. Tačiau dar toliau tebevyksta Evangelijos Amžiaus Pjūties kiti darbai ir jie dar tęsis tol, kol bus visiškai surinktos kitos išrinktosios klasės, ir užsitęs tai net iki Jokūbo Priespaudos pabaigos.

Buvo iškeltas toks klausimas: „Kaip galėsime prisiminti savo maldose brangius bendradarbius, esančius Filadelfijos Biblijos Namuose, pastebėję, kad Biblijos Namai yra jau perkelti į Chester Springs? Iš pradžių Įžade skaitėme „Allegheny Biblijos Namuose“, bet vėliau tai buvo pakeista persikėlus į patalpas Bruklina, o dar vėliau į Filadelfiją. Mes ir toliau vis tebesirandame Filadelfijos srityje, o išvengimui bet kokių galimų nesusipratimų siūlome, kad Įžade būtų skaitoma: „brangius bendradarbius tiek Epifanijos Biblijos namuose, tiek ir visur kitur“. Turime dabar jau atspausdinę naujas Įžado korteles (anglų kalboje, v. p.) įtraukdami tai ir kitus nežymius pataisymus. Su malonumu pateikiame juos mūsų skaitytojams nemokamai. Susirinkimai turi užsisakyti juos per savo sekretorius.

RYTMETINIS PASIRYŽIMAS DAR PADIDINA PALAIMĄ

Suprantame, kad Rytmetinio Pasiryžimo tekstas buvo sudarytas piligrimo brolio Benjamino H. Barton. Br. Russellis pritarė tam ir pritaikė jį savo gyvenime (žiūr. Z 5165). Panašiai padarė ir kai

kurie kiti broliai. Vienas iš brolių rašė (Z 5282, 5 par.), jog turėjo ypatingą palaimą dėl to: „Su koku noru mes priėmėme tą Rytmetinį Pasiryžimą, kaip pagalbą, kurios kaip tik reikėjo mums! Išsirašiau jį ant pašto atviruko – o Įžadą ant kitos atviruko pusės – ir laikau jį po pagalve, nes taip galiu juos iš karto perskaityti, kai tik atsibundu. Kaip jis stiprina ir padeda žmogui būti pasiruošus įvairiems nenumatytiems, blogiausiems atvejams! Ir kokią gerą pradžią tai padaro kiekvienai taip svarbiai dienai – kaip vienai iš tų puikių, stebinančių dienų, kuriose gyvename!”

Rytmetinį Pasiryžimą taip pat patarė naudoti broliams ir br. Johnson. Savo straipsnyje „Lavink save pamaldume” (1 Tim. 4:7; P 46, 74 psl.) jis rašo: „Yra posakis, kad ryto valandos turi daug jėgos, energijos; tai duoda mums užuominą, jog tai yra labai geras laikas lavinti pamaldumą, dievobaimingumą. Po atgaivinančio miego mūsų proto, širdies ir valios jėgos yra didžiausios, taigi ir tinkamiausios sėkmingam lavinimuisi. Tai, atrodo, ir buvo mūsų mylimo Pastoriaus mintis, kai jis pirmiausia pats priėmė šį Rytmetinį Pasiryžimą, o po to patarė jį Bažnyčiai. Mes patariame jį skaityti kasdien, sutinkant su pirmiau išreikšta nuomone, kad tai būtų mūsų pirmoji mintis. Rytmetinis Pasiryžimas gali būti sakomas atmintinai, vien mechaniškai, ir gali būti sakomas jausmingai ir eiti iš proto, širdies ir valios gilumų. Jo sakymas mechaniškai duos mums labai mažai naudos, arba išvis jokios; bet jeigu kasdien anksti skaitydami įdėsime į jį savo protą, širdį ir savo valią, tai jis taps mums pagalba ugdant pamaldumą, dievobaimingumą. Venkime vien tik mechaniškai skaityti Rytmetinį Pasiryžimą, taip kaip vaikas kartoja iš atminties daugybės lentelę. Kalbėkime jį jausmingai iš mūsų proto, širdies ir valios gilumos, o tai padarys stiprią įtaką, nukreipiant mūsų mintis, motyvus ir norus kelyje į pamaldumą; lavinkime tai tinkamiausiame laike, kai mūsų protas, širdis ir valia geriausiai tam pasiruošę. Turės tai sutvirtinantį poveikį mūsų charakteriui su galima tendencija ilgiau ir naudingiau veikti mummyse, nei tada, kai skaitome dienos pabaigoje, kai mūsų protas, širdis ir valia yra daugiau ar mažiau pavargę, o tuo pačiu mažiau besugeba paveikti mūsų nusiteikimą naudingai ir rezultatyviai veiklai. Išmokime Rytmetinį Pasiryžimą atmintinai taip gerai, jog nereikėtų galvoti dėl jo žodžių kaipo tokių, bet kad galėtume sukaupti savo protą, širdį ir valią emocijoms, būtume pasiruošę jausmams. Panašiai kaip Rytmetinį Pasiryžimą, dėl tos pačios priežasties ir toje pat dvasioje, padarykime ir savo Įžadą Viešpačiui anksti rytą taip, kad jo palai-

minga įtaka galėtų pasilikti mūsų prote, širdyje ir valioje pačiu tinkamiausiu laiku, ir pastebėsime, kad jis bus labai naudinga priemonė mūsų lavinimui pamaldume į Dievo ir Kristaus panašumą”.

Iš visos širdies sutinkame su aukščiau išsakytomis mintimis. Mes turime įprotį keltis anksti rytą penktą valandą ir manome, kad tai yra mums geriausios valandos malda, apmąstymams ir studijavimui, dar prieš pusryčius. Bendrai kalbant, rytą protas yra labiausiai pailsėjęs, veiklus, turintis energijos, mintys nepertraukiamos ir mąstoma vaisingai. Viena valanda anksti rytą lygi dviems ar trimis valandoms vakare, kai protas ir kūnas yra pavargę ir apsnūde, o galva yra linkusi knapsėti ant knygos. Mes esame iškilmingai priėmę sau Ypatingąjį Įžadą prieš savo Dangiškąjį Tėvą, kai tik pažinome Tiesą 1909 m.; ir kai 1913 metais buvo paskelbta apie Rytmetinį Pasiryžimą, taip pat pasielgėme, ir esame gavę didelių palaimų tiek iš pirmojo, tiek ir iš antrojo. Dažnai jie padėjo mums reikalui esant. Daugelį kartų dienos bėgyje Rytmetinis Pasiryžimas yra padėjęs mums pašvenčiant savo kūną ir jo interesus, padėjo būti paprastais ir nuoširdžiais, sąžiningais, panardinti save ir garbinti Viešpatį, kalbėti žodžius pateptus Jo šventa Dvasia kitų laiminimui, būti ištikimais mažuose dalykuose, nugalėti nerimą, nepasitenkinimą ir drąsos, noro netekimą, padėjo nemurmėti bei nesiskųsti, bet visiškai pasitikėti Dievo apvaizdos globa. Rytmetinis Pasiryžimas, lygiai kaip ir Įžadas, taps didele pagalba visiems Dievo žmonėms, kurie priims juos Viešpaties akivaizdoje ir kasdien to laikysis protu, valia ir širdimi.

Buvo taip pat keliamas klausimas, ryšium su Rytmetiniu Pasiryžimu, kur skaitome: Atsimindami Dievo pašaukimą: „Surinkite Mano šventuosius, padariusius Sandorą su Manimi per auką” (Ps. 50:5). Nors tiesa, kad šventieji, turint galvoje Mažąjį Būrelį, jau yra visi surinkti, tačiau yra dar kitų šventųjų, kuriuos reikia surinkti. Šita platesne reikšme br. Russellis dažnai kalbėjo apie Didžiąją Minią, kaip apie „šventuosius iš didelės priespaudos” (žiūr. pvz. komentaruose, Berėjėtiškas Dalykinis Sąrašas pavadinimu „Didžioji Minia”; Z 5231, 12 par.). Biblijoje dažnai kalbama apie Senuosius Vertuosius kaip apie šventuosius (Ps. 16:3, 30:4,5; 31:23,24; Oz. 11:12 ir t. t.); o brolis Johnson nurodo (E 6, p.526; TP 32, 70, 2 pastr.), kad „šventieji iš Psalmės 37:28, tai Senieji ir Jaunieji Vertieji Mažojo Laikotarpio metu” ir (E 4, 334-336 psl., kaip ir TP 33, 90; 32 par.) parodo, kad posakis iš Apr. 20:9 „šventųjų stovykla” liečia Jauuosius Vertuosius. Iš tikrųjų, visi pasišventusieji yra pašventinti, yra šventais Dievui, taigi, šventais platesnėje to žodžio reikšmėje.

Nors siauriausioje prasmėje mintis apie auką apsiriboja tik kunigija (Hbr. 8:3; 1 Pet. 2:5), tačiau yra naudojama taip pat ir platesnė žodžio *auka* reikšmė. Pavyzdžiui, E tome 4, 458 psl., brolis Johnson aiškina, kad „tie, kurie pasišvenčia tuo laiku, kol dominuoja ir turi viršenybę pasaulyje nuodėmė, negali atlikti savo pasišventimo be išsižadėjimo, savanaudiškumo ir pasaulietiškumo“; ir E tome 6, 353 psl. kalba jis apie „aukas – pasišventimo darbus – Senųjų Vertųjų, Didžiosios Minios, Jaunųjų Vertųjų ir Restitucinės klasės“. Todėl Rom. 12:1 vis dar liečia tuos, kurie pasišvenčia ir pristato savo kūnus kaip gyvą auką; o Mt. 16:24 parodo, kad vien tik per išsižadėjimą savęs ir paėmimą savo kryžiaus ir sekimą paskui Mokytoją galima tapti Jo mokiniu. Taigi, tas tvirtinimas Rytmetiniame Pasiryžime iki šiol vis dar tinka, jeigu naudojamas platesne reikšme.

Nors vienoje prasmėje restitucija ant žemės yra Dangiškuoju paveldėjimu (išplėsta Dievišku sutvarkymu ir Jo galia), tačiau norėdami išvengti bet kokio galimo neteisingo supratimo, siūlome pakeisti pasakymą: „Dangiškąjį paveldėjimą kartu su mano Atpirkėju“ į sakinį - „dalį Karalystėje kartu su mano Atpirkėju“. Tas pakeitimas jau yra padarytas išspausdintuose paskutiniu laiku atvirukuose (anglų kalboje), kur užrašyti Ypatingo Įžado ir Rytmetinio Pasiryžimo tekstai. Tikime, kad mūsų skaitytojai pasirūpins juos gauti, ir kad tai pasitarnaus jiems kaip gera paslauga, padedant jiems išpildyti savo bendrą pasišventimo įžadą. Tegul Dievo palaiminimas lydi juos!

Šie nauji įžadų tekstai suredaguoti taip:

MANO YPATINGAS ĮŽADAS

Mūsų Tėve, kuris esi Danguje, tebūnie šventu laikomas Tavo vardas. Tegul Tavo įstatymas vis giliau ir giliau prasiskverbia į mano širdį, o Tavo valia teįvyksta mano mirtingame kūne. Pasitikėdamas Tavo pagalba ir pažadu, kad Tavo malonė padės man kiekviename reikale, per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, pasižadu:

1. Kasdien meldžiantis prisiminti pjūties darbo bendrus interesus, o ypač tą darbo dalį, kurioje aš pats/pati turiu privilegiją dalyvauti, taip pat prisiminti bendradarbius Epifanijos Biblijos Namuose ir visur kitur.
2. Pasižadu, kiek tik galima, dar rūpestingiau analizuoti savo mintis, žodžius ir poelgius, kad galėčiau geriau tarnauti Tau ir Tavo brangiam būreliui.
3. Pasižadu Tau, kad būsiu budrus/budri ir atsispirsiu viskam, kas susiję su spiritizmu bei okultiz-

mu, atsimindamas/atsimindama, kad yra tikrai du šeimininkai, ir protingu būdu vengsiu šių pinklių, kaip ateinančių iš priešininko.

4. Toliau pasižadu, kad, išskyrus žemiau duotus atvejus, visada ir kiekvienoje vietoje savo asmeniniame gyvenime su priešingos lyties asmenimis elgsiuos taip, kaip tai daryčiau viešoje vietoje, t. y., dalyvaudamas/a Viešpaties žmonių susirinkime. Ir taip pat, tiek, kiek tai bus išmintingai įmanoma, vengsiu buvimo tame pačiame kambaryje su priešingos lyties asmeniu, nebent, šio kambario durys būtų plačiai atidarytos. Išimtis būtų Broliams – žmona, vaikai, motina ir tikros seserys; o Seserims būtų – vyras, vaikai, tėvas ir tikri broliai.

MANO RYTMETINIS PASIRYŽIMAS

Noriu, kad pirmoji mano mintis būtų: „Kuo aš atsilyginsiu Viešpačiui už visa, ką Jis padarė man gera? Gelbėjimo taurę aš paimsiu ir šauksiuos Viešpaties vardo [prašydamas malonės ir pagalbos]. Ištesėsiu savo įžadus Viešpačiui visos Jo tautos akivaizdoje“ (Ps. 116:12-14).

Atsimindamas/atsimindama Dievo pašaukimą: „Surinkite Mano šventuosius, padariusius Sandorą su Manimi per auką“ (Ps. 50:5), padedant Viešpaties malonei, nutariu kaip Dievo tarnas ištesėti šiandien savo įžadus ir toliau tęsti savo kūno bei jo interesų aukojimo darbą taip, kad galėčiau pasiekti Karalystės paveldėjimą kartu su mano Atpirkėju.

Dėsiu pastangas ir sieksi, kad būčiau paprastas/paprasta ir nuoširdus/nuoširdi su visais.

Stengsiuosi, kad patikčiau ne sau, bet Viešpačiui ir aukštinčiau ne save, bet Viešpatį.

Būsiu atidus/atidi ir savo lūpomis garbinsiu Viešpatį taip, kad mano ištarti žodžiai skatintų į pasišventimą ir visiems atneštų palaimą.

Stengsiuos likti ištikimas/ištikima Viešpačiui, Tiesai, broliams ir visiems, su kuriais bendrausiu, ne tikrai dideliuose, bet ir mažuose gyvenimo dalykuose.

Su pasitikėjimu pavesdamas/pavesdama save Dievo globai ir Apvaizdai, tvarkančiai visus mano reikalus mano aukščiausiam gėriui, stengsiuosi būti ne vien tik tyros širdies, bet ir atmesti visokį neramumą, visokį nepasitenkinimą, visokį nenorą ir drąsos netekimą. Nemurmėsiu ir nepriekaištausiu dėl to, ką Viešpaties apvaizda gali leisti, kadangi,

„Kad ir kas beatsitiktų,

tikėjimas gali tvirtai pasitikėti Juo“

*„Jokia bloga kalba teneišaina iš jūsų burnos,
bet tik gera, kuri tinka reikalui ir tarnauja statymui,
kad suteiktų malonės klausantiems.”*

(Ef. 4: 29).

SUGEDĖS, KENKSMINGAS BENDRAVIMAS, ar tai žodžiu, ar raštu, yra paskleidimas piktos, blogos žinios, vietoj geros. Šiame mūsų tekste tai gali reikšti perdavimą žalingos informacijos įprasto, kasdieninio pasikalbėjimo metu, ar savo blogu elgesiu. Mūsų protai gali nuvesti mus į įvairių rūšių sunkumus mūsų pačių atžvilgiu ir kitų, jeigu nekontroliuosime jų ir nelaikysime jų tam tikrose ribose; tačiau mūsų liežuviai gali padaryti dar daugiau žalos, negu mūsų protai. Kai patys sau mąstome netinkamai, tai būna žala tik mums patiems, bet kai į tą dalyką įsijungia mūsų liežuviai, ar kitojie tarpusavio bendravimo būdai, tada ne tik mūsų pačių protai susitepa, bet taip pat pasirodo ir moralinė epidemija, maras, po to eina revanšas, atsi-keršijimas, kadangi liežuvis išplatina apie tą reikalingą žinią į visas puses. Nepriklausomai nuo to, ar tos žinios yra teisingos, ar klaidingos, jų įtaka vis tiek yra pragaištinga, vedanti į degradaciją, į amoralumą ir į didėjantį sugedimą.

Pasirodo, kad ne tik tarp pasauliečių, bet taip pat ir tarp Viešpaties žmonių yra polinkis susieti nedidelius atsitikimus, arba daryti smulkias pastabas, kurios nors ir nebūtinai nuodėmingos, tačiau tampa priežastimi sudyti blogio daigeliams, kurie toliau auga. Todėl tai numatydamas, Apaštalas sako, kad jokia bloga kalba neturi išeiti iš mūsų lūpų. Jeigu, esant nepalankiam aplinkybių sutapimui, ateis iki mūsų kokia nors užteršta, netikusi informacija iš šalies, tai turime pasirūpinti, kad ji neitų toliau. Tampa vis labiau ir labiau matoma, kad šioje piktose dienoje kūniški protai puolusių vyrų ir moterų yra įtakojami labai nemoralios kalbos, niekšiško priedartavimo, žudynių ir nuodėmės dėl piktų dvasinių būtybių įtakos (Ef. 6:12).

Sekime Apaštalo patarimu, kad nutrauktume žalingą ir kenksmingą bendravimą; atmeskime jį ir tvirtai laikykimės tikrai to, kas tarnauja statymui. Žodis „statymui” apima savyje mintį statybos, didingo pastato, pasikėlimo į aukštesnį lygį, susiejant tai su krikščionio teisingo charakterio statymu ir vienas kito stiprinimu švenčiausiame tikėjime.

Tačiau kai kurie iš mūsų tarpo, kurie pareiškia, kad myli Viešpatį ir kurie bando vaikščioti Jo pėdomis, pasakys: „Aš niekada nekalbu kitko, bet tik tiesą; neturiu tikslo kam nors kenkti, bet juk turiu apie ką nors kalbėti, kai ateina mano kaimynai, o

dauguma iš jų laikytų, kad esu labai nuobodus, jeigu bandyčiau juos sudominti religiniais dalykais”. Bet toks elgesys yra tik piktas apkalbėjimas, ir yra vienu ir tuo pačiu kaip šmeižimas, nepriklausomai nuo to, kad ir kokiais rafinuotai nudailintais metodais ar žodžiais tai daroma, o šmeižikai gerai žino, kad apkalbos, skandalai toli gražu neatneša palaimos klausytojams, bet visiškai priešingai, jie pasitarnauja blogiui; nes tas klausytojas, pastūmėtas savo puolusios žmogiškos prigimties polinkių, eina ir perpasakoja tas apkalbas, skandalus kitiems. Puolusi žmogaus prigimtis gėrisi ir mėgaujasi kaip tik tokiais dalykais, suklaidindama daugelį, jog esą tokiu būdu jie moralizuoja, taip išstoja prieš nuodėmę, ir kad diskutuodami apie tai bei, suprantama, pasmerkdami nusižengimus kitų asmenų, paminėdami tuos dalykus jie bjaurisi tuo. Deja! Toks jų samprotavimas yra su rimtais trūkumais, kada yra ignoruojami, nepaisomi Viešpaties teisingi patarimai.

Tikrai yra labai didelės galimybės pasikalbėjimui tarp krikščionių, kad ir tokiomis temomis, kaip kad apie Dievo malonės turtus Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje, parodytus labai dideliuose ir branguose Dievo Žodžio pažaduose. Tokiose temose iš tikrųjų turime tai, kas suteikia malonę ne tik tai klausytojui, bet taip pat palaimina ir kalbėtoją. Taip dosniai išliejama palaima į visas puses tiek, kiek mūsų naujasis protas, širdis ir valia yra įsitraukę ir padeda nuslopinti seną prigimtį su jos blogais geismais, pomėgiais ir troškimais.

Neabejotina, ką Apaštalas turėjo mintyse, kai pasakė, kad Viešpaties žmonės turi „išgarsinti šlovinius darbus To, kuris pašaukė mus iš tamsos į Savo nuostabią šviesą”. Širdis, pripildyta meilės dvasia, Dievo dvasia, Tiesos dvasia, kuri, savo ruožtu, perpildyta mintimis ir žodžiais apie dangišką ir žemišką Kristaus Karalystę, pasirodys beesanti palaima visiems. Kai mąstome apie gausumą palaiminimų visiems ištikimiesiems „ateinančiuose amžiuose”, tai sukelia mūsų širdyse didesnę dėkingumą Dievui ir padidina mūsų pačių meilę, kuri liejasi ant kitų, kadangi „burna kalba tai, ko pertekusi širdis” ir „palaiminti tyraširdžiai” (Ef. 2:7; Mt.12:34; 5:8).

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar. 2:8-14, tęsinys iš D. T. 2005 m. Nr.15, 16 psl.)

(28) Kiek daug kartų, kai buvo svarstomi klausimai apie privilegijas, kurias Didžioji Minia turės po atsiskyrimo, kai tai įvyks tikrovėje, antitipinis Elisas tvirtino, atsakydamas į Eliziejaus prašymą, kad, jei Eliziejaus klasė liks ištikima Elijo klasės sekėja, pritaris ir bendrai veiks, kaip ir derėtų elgtis Didžiajai Miniai Mažojo Būrelio atžvilgiu, kad, būtent, tik tada ji taps Mažojo Būrelio tarnybos perėmėja, ir bus Dievo skelbėja Vardiniam Dvasiniam Izraeliui! Toliau einančiose citatoje yra nurodoma sąlyga antitipiniam Eliziejui, kad jis turi pripažinti, pritari ir bendradarbiauti su antitipiniu Eliju ir vykdyti šias sąlygas iki pat jų atsiskyrimo, jei norėtų perimti antitipinio Elijo tarnybą, tapti jo darbo tęsėju. Tuos dalykus galime išsiaiškinti įsigilindami į žodžio „matysi“ reikšmę sakinyje „jei matysi, kai aš būsiu paimtas nuo tavęs, tau taip įvyks“, 2 Kar. 2:10; Z. 1904 m., 254 psl., 1 stulp., 1 pastr.: „Jei aiškinimas šio tipo yra tikslus, tada turime skirti ypatingą reikšmę tam, kad Eliziejus turėjo būtinai *matyti* Elijo pasitraukimą. Atrodo, kad tai reiškia *asmeniškai artimą draugystę ir lojalumą tarp jų, net iki pačios pabaigos*“. Z. 1915 m., 286 psl., 2 stulp., 5 pastr., sakoma: „Tai buvo tuo laiku, kai dviese ėjo kartu, nežinodami, kiek toli turės eiti, ir tada Elisas paklausė Eliziejaus: ‘Kokio norėtum apdovanojimo už tavo ištikimumą keliaujant su mani?’ Eliziejus atsakė, kad jis labiau norėtų didesnės dalies Viešpaties dvasios, kuri taip pastebimai buvo pasireikšusi Elijuje. Atsakymas buvo toks, kad jis gali gauti šį palaiminimą tik išpildžius tam tikras sąlygas, o būtent: *jeigu jis ir toliau ištikimai bendradarbiaus net iki galo, iki tol, kol Elisas bus paimtas*. Šis noras buvo sunkus dalykas, nes, jei Eliziejus nekreiptų dėmesio į išaiškintą jam sąlygas ir būtų išsiblaškęs, nebegautų tokio puikaus palaiminimo.“ Pateikiame išskirtus kursyvu žodžius, cituojamus iš „Sargybos bokšto“, kur yra išaiškinta sakinio reikšmė „jei *matysi*, kai aš būsiu paimtas nuo tavęs“. Šie paaiškinimai išskirti kursyvu patvirtina, kad „tas Tarnas“ galvojo, jog žodis „matysi“ 2 Kar. 2:10, reiškia „pripažinsi“, nes kokios gi kitos ištikimybės rūšies Elijo atžvilgiu galėjo būti pareiklaauta iš Eliziejaus, jei ne pripažinimas, pritarimas ir bendradarbiavimas su juo? Ar čia nėra minties apie numanomą žodį *pripažinti*? Ar tai nėra mintys, kurias „tas Tarnas“ norėjo pasakyti šiame sakinyje apie žodį „matymas“? Tai neabejotinai įrodo, kad žodžio „matyti“ reikšmė šioje vietoje yra „pripažinti“, nes „pripažinti“ reiškia: pritari ir bendradarbiauti.

(29) F. H. McGee prieštarauja aiškinimui, kad hebrajų žodžio *raah*, išversto šioje vietoje „matyti“, viena iš reikšmių yra pripažinti, pritari ir bendradarbiauti kartu. Ir čia taip pat jis klysta. Kad šioje vietoje „to Tarno“ išaiškinto žodžio reikšmė harmonijoje su Bibliiniu panaudojimu, yra akivaizdu ir iš daugelio kitų Biblijos vietų, o viena iš jų, labiausiai atkreipianti dėmesį, tai Habakuko 1:13: „Tavo akys per tyros *žvelgti* į pikta, ir tu negali *žiūrėti* (*raah*, tai yra, pripažinti, pritari ir

bendradarbiauti su blogiu) į neteisybę“. Kitas akivaizdus pavyzdys, kai Eliziejus, atsižvelgdamas į Jehošafato teisingumą, sutiko apsvarstyti ir pripažinti Jehoramo nedorumą, kaip apie tai jis pats sako 2 Kar. 3:14: „Kaip gyvas kariuomenių Viešpats ... nežiūrėčiau į tave ir tavęs nematyčiau (nepripažinčiau)“. *Raah* turi tą pačią reikšmę taip pat ir šiose ištraukose: 1 Sam. 24:15; 1 Kron. 17:17; Ps. 66:18; 119:27; 138:6; Iz. 17:7, 8; 26:10; 35:15. Nors žodis *raah* nei vienoje iš šių eilučių nėra išverstas *pripažinti*, kaip tai iš tikrųjų nėra ir Revised arba Authorized Versions (vertime), vis tiek mintis „pripažinimo“ šiose ištraukose yra. Taip pat ši žodžio reikšmė pasikartoja du kartus 2 Kar. 2:12, o tai parodysime vėlesnėje mūsų diskusijoje.

(30) Aukščiau mes svarstėme antitipą apie Elijo ir Eliziejaus vaikščiojimą ir kalbėjimąsi kartu anapus Jordano, prieš jų perskyrimą ir parodėme, kad tai nurodė į Dievo žmonių draugavimą ir pritariantį bendradarbiavimą tarnyboje ir studijavime. Ši mintis, mes tikime, yra teisingas išaiškinimas vaikščiojimo ir kalbėjimosi tipo, parodyto 2 Kar. 2:11. Be to, Viešpats davė mums supratimą antitipo apie Elijo pasiūlymą ir Eliziejaus atsakymą, kas yra užrašyta 2 Kar. 2:9: „Elisas tarė Eliziejui: ‘Ko norėtum, kad padaryčiau prieš tai, kai būsiu paimtas nuo tavęs?’ Eliziejus atsakė: ‘Tegul man atitinka, meldžiu, dviguba [dviejų klasių] tavo dvasios [galios, valdžios, pareigų] dalis“. Šis ypatingas antitipas neprieštarauja ir nenukrypsta nuo mūsų aiškinimo apie 11 eilutėje minimą antitipinį vaikščiojimą ir kalbėjimąsi; tas 11 eilutės aiškinimas nėra aiškinimas 9 eilutės, kurios nuostabų grožį mes matome, ir už ką garbiname Dievą.

(31) Kas dėl mūsų paaiškinimo, įžangoje norėtume priminti mūsų skaitytojams, kad, parodydamas *klasės* tipą, Dievas visada, tiek, kiek mes žinome, parodo tą tipą užbaigtame paveiksle; taigi, turimas galvoje antitipas, kuris tęsiasi tam tikroje reikšmėje iki galo. Šios tiesos gera iliustracija gali būti minėti pavyzdžiai iš paveikslo apie smogimą į Jordaną du kartus. Mes žinome, kad kai kurie, kuriems buvo įrodyta, jog yra Didžiosios Minios nariais, laikinai dalyvavo pirmame smogime į Jordaną, tačiau nedarė to toliau iki galo, arba nesmogė antitipinio Elijo dvasioje ir jėgoje. Taigi tie, kurie nebuvo dalyviais viso darbo, nėra dalimi antitipo, t. y., Elijo, smogiančio į Jordaną – jie nėra parodyti užbaigtame paveiksle. Antra vertus, nemažai Mažojo Būrelio narių dalyvavo antrame smogime į Jordaną, bet jie nesmogė Eliziejaus dvasioje, todėl yra neištraukti į Eliziejaus smogimo į Jordaną užbaigtą paveikslą. Šis principas taip pat yra matomas antitipinių trijų šimtų (Gideonų karių, v. p.) paveiksle, kurie nurodo tik į Mažąjį Būrelį. Laikiniai ir kitokia dvasia nei Mažasis Būrelis, kai kurie, praradusieji karūnas, kritikavo doktrinas apie karalių, dvasininkijos, aristokratijos ir darbo vadų Dievišką teisę, antitipinės Pirmos Gideonų Kovos metu, tačiau jie nepūtė antitipinio trimito iki ga-

lo, arba trimitavo kita dvasia, nei Mažasis Būrelis. Todėl, užbaigtame paveiksle, jie nėra parodyti antitipiniais trim šimtais vyrų, bet antitipiniais 9700. Šis principas taip pat yra matomas ir kunigijos pašventime. Visi, kurie pašventė save, pasišventimo ir pradėjimo iš Šventosios Dvasios metu, buvo Naujais Kūriniais, parodytais kunigijoje, o jų žmogiška prigimtis parodyta Viešpaties Ožiu; bet tie, kurie tam tikra dalimi vėliau tapo neištikimais (Didžioji Minia), arba visai neištikimais (Antros Mirties klasė), užbaigtame paveiksle nėra pavaizduoti nei kunigija, nei Viešpaties Ožiu. Šių iliustracijų pakanka įrodymui, kad klasių tipuose turi reikšmės vien tik užbaigtas paveikslas. Taigi, tipai parodo, kad, Dievo požiūriu, užbaigtame paveiksle nėra parodyti nariai, prarandantys vietas toje klasėje. Ši pagrindinė taisyklė padės mums išaiškinti dabar tyrinėjamo Elijo pasiūlymo ir Eliziejaus atsakymo antitipą; šiuos argumentus čia aptarsime.

(32) Eliziejaus atsakymas (2 Kar. 2:9), kurį mes tiksliai aukščiau pateikėme, buvo tai prašymas, kad jis galėtų būti Elijo įpėdiniu, svarbiausiu Dievo pranašu Izraeliui. Jis troško pirmagimio dalies tarp pranašų, kurie buvo laikomi simbolinės šeimos sūnumis (Įst. 21:7). Tai padarytų jį Elijo paveldėtoju, nes Elijas buvo svarbiausiu Viešpaties pranašu Izraeliui. Tada Eliziejus, turėdamas pirmagimio dalį, būtų taip pat svarbiausiu tarp Viešpaties pranašų Izraeliui. Pranašai Izraelyje parodyti kaip simboliniai vaikai jų vado – Elijo, – o jo įpėdinis taip pat būtų vadu, taigi, ir simboliniu tėvu visų kitų pranašų, tačiau visą laiką likdamas [simboliniu] Elijo sūnumi [pavaldžiu jam]. Tai padarytų jį pirmagimiu pranašų šeimoje. Taigi, tokia buvo reikšmė jo prašymo. Detaliau šia tema bus kalbama vėliau. Dabar kyla klausimas: Kokiu būdu antitipinis Elijas davė užuominą, kad antitipinis Eliziejus prašytų jo tam tikros palaimos, prieš jų perskyrimą, kuris turėjo įvykti vėliau? Ir kokiu būdu antitipinis Eliziejus davė atsakymą? Mes atsakome, kad abiejuose atvejuose buvo tai veiksmai, o ne žodžiai. Vėl kyla kitas klausimas: Kokius veiksmus Dievas laikė ta užuomina, paprašant išsiskyrimo palaimos ir kokius, kaip atsakymą į šią užuominą? Šie klausimai neabejotinai išskyla mūsų protuose.

(33) Mes randame, jog veiksmai, kurių pagalba antitipinis Elijas užsiminė, kad antitipinis Eliziejus prašytų paskutinės palaimos prieš jų išsiskyrimą, buvo išreikšti pastangose, kurias antitipinis Elijas darė parūpindamas Tiesos talentų, patyrimų, išmėginimų ir palankių galimybių registravimus ir užrašus tiems, kurie, kaip vėlesni įvykiai ir patvirtino, buvo tuo antitipiniu Eliziejumi. Pastangos turėti šiuos užrašus paprasčiausiai buvo pradėtos Elijo klasės žemiškojo vado tuo metu – „to Tarno“. Jis ėmėsi šių pastangų, kas matyti paskutinėse trijose pastraipose viename straipsnyje iš Ž 16, 141, pavadintame: „Jūsų Broliai, kurie Nekenčia Jūsų“. Savaiame suprantama, likusieji ištikimieji iš Elijo klasės sekė jį, padrąsindami tuos, kurie vėliau pasirodė esantys antitipiniu Eliziejumi, ir siuntė jam ataskaitas ir pranešimus apie savo turimus Tiesos talentus, patyrimus, išmėginimus ir palankias galimybes, kad būtų įrašyti į sąrašą J. H. S. [Jesus Salvator

Hominum, t. y. Jėzus Žmonių Išganytojas] Bruklino biure. Tačiau ne vienas galėtų paklausti, dėl ko šį sąrašą J. H. S. buvo norima turėti? Atsakome: jog buvo reikalingas po ranka sąrašas brolių, nurodantis jų sugebėjimus įvairiam būsimam tarnybos darbui, kad galima būtų juos greitai surinkti darbui, kuris tuo metu buvo ruošiamas. Koks tai buvo darbas? Buvo tai būsimas darbas, vadinasi, antras smogimas į Jordaną, kadangi pirmas ėjo į priekį jau pusantrų metų. Mūsų Pastorius norėjo žinoti, kuriai tarnybos sričiai kiekvienas turėjo ypatingų sugebėjimų, kad jis galėtų operatyviai paskirti juos tame darbe, kai prasidės būsimasis smogimo darbas. Ir kokiu būdu antitipinis Eliziejus atsakė į tą sugestiją, pasiūlymą, tuomet, kai jis prašė išsiskyrimo palaimos prieš antitipiniam Elijui paliekant jį? Pirmą, per jų troškimą dalyvauti tame, kas vėliau paaiškėjo, kad tai yra antrasis smogimas į Jordaną; antra, per davimą tokio sąrašo broliui Russelliui, ir kitiems Ištikimiesiems, apie jų Tiesos talentus, patyrimus, išmėginimus ir palankias progas, kad būtų panaudoti darbe, kuris pasirodė esąs antruoju smogimu į Jordaną; ir trečia, per laikymą savęs pasiruošusiais tarnybai, kuri paaiškėjo, kad yra antruoju smogimu į Jordaną. Taigi, tai buvo atlikta tokiais veiksmais.

(34) Tačiau kai kas galėtų nesutikti su tuo sakydama, kad antitipinis Elijas, siekdamas turėti tokį sąrašą iš antitipinio Eliziejaus, nesuprato, kad jis pasiūlė suteikti jam išsiskyrimo palaimą, arba, kad surinko antitipinį Eliziejų *antram* smogimui į Jordaną, o antitipinis Eliziejus, įsitraukdamas į tris aukščiau paminėtus veiksmus, taip pat nesuprato, kad jis troško išsiskyrimo palaimos ir dalyvavimo *antrame* smogime į Jordaną. Mes sutinkame, kad šie prieštaravimai sudaro sunkumą, tačiau galime pasakyti, jog stoka tinkamo supratimo nenulemia svarstomo dalyko, o nusprendžia tik Dievo požiūris į tai. Nesvarbu, ar antitipinis Elijas suprato, ar nesuprato, kad jis tam tikrais veiksmais pasiūlė antitipiniam Eliziejui išsiskyrimo palaimą, tačiau Dievas žinojo tai, ir todėl pritaikė tą tipą taip, kad išreikštų Jo požiūrį, kad antitipinio Elijo pastangos tikrai atitiktų galutinį paveikslą. Nepriklausomai nuo to, ar antitipinis Eliziejus suprato, ar nesuprato, kad jis per tam tikrus veiksmus prašė įtraukti jį į antrojo smogimo į Jordaną darbą, o tai reiškia tapti antitipinio Elijo įpėdiniu ir skelbėju pasauliui, Dievas žinojo, kad tai tikrai taps tai, ko Jis norėtų ir, kad tai bus tas antitipinio Elijo paveldėjimas ir antrasis smogimas į Jordaną; todėl, Dievas pritaikė tipą taip, kad tiksliai parodytų Jo supratimą antitipinio Eliziejaus atsakyme užbaigtame paveiksle.

(35) Todėl, Dievo požiūris į šią situaciją yra dominuojantis faktorius šiame reikale. Jis žinojo, kad antitipinis Eliziejus, kaip antitipinio Elijo paveldėtojas, smogs į Jordaną antrą kartą; ir kadangi Jis žinojo, kad sąrašas, kurio antitipinis Elijas prašė, iš tikrųjų buvo užregistravimas kandidatų antrojo smogimo į Jordaną darbui; ir kadangi Jis žinojo, kad antitipinis Eliziejus, kaip antitipinio Elijo paveldėtojas ir skelbėjas pasauliui, atliks antrąjį smogimą į Jordaną; ir kadangi antitipinis Eliziejus, žiūrint Dievo požiūriu, įvykdys antrąjį smo-

gimo darbą (būdamas antitipinio Elijo paveldėtoju ir skelbėju pasauliui) – Dievas įdėjo į Eliziejaus burną prašymą, kad atitiktų trokštamą dalyką, o iš tikrųjų, kaip paaiškėjo, tai buvo antrasis smogimas į Jordaną, t. y., pirmas viešas darbas antitipinio Elijo paveldėtojo, kaip Dievo skelbėjo pasauliui. Šis sutvarkymas parodo, kad Dievas pritaiko tipus prie antitipo faktų, o ne prie mūsų, galbūt, menko antitipo supratimo. Kas be Viešpaties apšvietimo galėtų suvokti, jog prašymas užrašų apie brolių Tiesos talentus, patyrimus, išmėginimus ir palankias galimybes, buvo paslėptas antitipinio Elijo pasiūlyme, kad Eliziejus prašytų išsiskyrimo palaimos iš Elijo? Ir kas neminėdamas Viešpaties apšvietimo, galėtų suprasti, kad antitipinio Eliziejaus atsakyme, prašant tokio sąrašo, buvo paslėptas Eliziejaus prašymo antitipas? Tai Viešpaties darbas ir nuostaba mūsų akyse! Garbinkime Viešpatį už naują, vis didėjančios šviesos spindulį!

(36) Atsimindami tai, kad Elijo ir Eliziejaus vaikščiojimas ir kalbėjimasis kartu net iki perskyrimo momento, antitipe nurodo į buvusią tarp jų neišardomą ir pritariančią širdies, minčių ir darbų harmoniją, mes atkreipiame dėmesį į tai, kas buvo pasakyta aukščiau ir privalome tai čia pabrėžti: kad tai, kas pertraukė širdies, minties ir darbo harmoniją, buvusią tarp Viešpaties žmonių, turi būti antitipu to, kas perskyrė Eliją ir Eliziejų. Nepaneigiamas dalykas, kad sulaužymu širdies, minties ir darbo harmonijos, esančios tarp Viešpaties žmonių po pirmojo smogimo į Jordaną, buvo tas neramumas, į kurį buvo įtraukta organizacija, kurios dėka buvo vedamas Viešpaties žmonių darbas. Ir tas neramumas, rūpesčiai organizaciniu požiūriu prasidėjo 1917 m. birželio 13 – 20 dienomis Taryboje dėl autoriaus darbo Britanijoje ir J. F. Rutherfordo valdžios užgrobimo, kuriam pasipriešino keturi Direktoriai. Vienintelis išsisukinėjimas nuo šio fakto, buvo menkinanti, klaidinga ir iš įvairių požiūrių taškų propaguojama nuomonė J. F. Rutherfordo, iš vienos pusės, ir Mento Sturgeono iš kitos. J. F. Rutherfordas tvirtino, kad taip vadinama „Opozicija“ buvo Antros Mirties klasė, o Menta Sturgeonas tvirtino, kad J. F. Rutherfordas ir visi kiti, uoliai jį remiantys, buvo Antros Mirties klasė.

(37) Todėl šis tvirtinimas negali būti paneigtas visų tų, kurie supažindinti su faktais, kad neramumai, rūpesčiai, kurie sugriovė harmoniją tarp Viešpaties žmonių ir *perskyrė juos į dvi klases*, buvo rezultatas organizacinio neramumo, iškilusio W. T. B. & T. Draugijos Taryboje vienos savaitės metu, pradėdant nuo birželio 13 dienos (kada autorius paruošė peticiją, kad ištirti ir apsvarstyti jo darbą Anglijoje specialiame Tarybos susirinkime, kur keturi Tarybos nariai buvo paskirti kaip komitetas, kad atliktų tyrimą, kas ir buvo atlikta birželio 14 - 19 d.) iki birželio 20 d. (kai susirinko Taryba, o komitetas davė *pritariančią* raportą autoriaus veiklai Anglijoje, o po to siekė panaikinti taisykles, kuriomis J. F. Rutherfordas neteisingai pasinaudojo, norėdamas pateisinti savo uzurpavimą pilnos darbo kontrolės). Kaip tik ši diskusija ir neramumai Taryboje įrodo, kad tai buvo pagrindinė išsiskyrimo priežastis. Ten, kur yra vertinamas nuoširdumas ir

sąžiningumas nurodant į faktus, šis dalyko pristatymas bus priimtas kaip teisingas, nes atsižvelgiama į faktus.

UGNINIS VEŽIMAS

(38) Šiame tipe ugninis vežimas yra parodytas kaip įrankis, kuriuo buvo atskirti šie du pranašai. Autorizuotame vertime perskyrimas aprašomas taip: „Štai pasirodė ugninis vežimas ir ugniniai žirgai ir juodu perskyrė“. Išsaugokime šią mintį, kad perskyrimo – Elijo paėmimo nuo Eliziejaus priežastis, buvo ugninis vežimas, *kuris įvažiavo tarp jų*, o ne viesulas; viesulas *paėmė Eliją į viršų*. Ir jeigu 2 Kar. 2:10 būtų numatyta paėmimo į viršų mintis, būtų panaudotas hebrajų žodis *nasaah*, kai tuo tarpu Biblijoje, parodydant Elijo paėmimą nuo Eliziejaus, panaudotas žodis *lakach*. Elijas buvo „lakach“ nuo Eliziejaus vežimo pagalba, kuris įvažiavo tarp jų, o po to jie jau niekada nebuvo kartu. Tačiau tai įvyko ne viesulo pagalba, kuris kilo tik po to, kai Elijas buvo jau paimtas (*lakach*) nuo Eliziejaus. Tokiu būdu paėmimas buvo atliktas ne viesulo, bet vežimo pagalba, kol dar viesulo nebuvo, nors viesulas sekė netrukus po pirmo įvykio. Norėdami patvirtinti, kad toks supratimas „paėmimo“ klausimu buvo ir „to Tarno“, ir kad jis dažnai tai primindavo, išaiškindamas tą antitipą, cituojame jo pasakymą, apie šią simboliką iš Z. 1916 m. 264 psl., 1 stulp., 1 pastr.: „Tai atsitiks po smogimo į Jordaną – po žmonių, tautų pasidalijimo, panaudojant Tiesos Žinią ir Elijo valdžios apsiaustą – įvykdant Bažnyčios perskyrimą į dvi klases. Po to, *Elijo Klasė, Mažoji Būrelio Klasė* [palyginant labai mažas skaičius] *bus aiškiai parodyta, atskira ir atskirta nuo Didžiosios Minios*. Turėtume atsiminti, kad perskyrimas įvyks ugninio vežimo pagalba – kažkokių labai sunkių, skausmingų išbandymų, kuriuos Išrinktųjų Klasė greitai priims ir įeis į juos; Eliziejaus Klasė laikysis atokiau nuo persekiojimų, tačiau negrįš atgal į nuodėmę atmetant Viešpatį. Įvyks tai šiek tiek vėliau, kai viesulas (turbūt anarchija) atneš ‚pasikeitimą‘ Elijo klasės“. Ši mintis čia pateikta labai aiškiai.

(39) Ši citata įrodo, kad perskyrimas, įvykęs ugninio vežimo pagalba, buvo tas antitipinis paėmimas antitipinės Elijo klasės nuo Eliziejaus, ir nuo to laiko ji stovi „*aiškiai parodyta, atskirta ir atskira*“, o tai reiškia, kad būdama dar kūne bus pripažinta kaip atskira ir atskirta nuo Didžiosios Minios. Tai taip pat parodo, kad šiek tiek vėliau, tai yra praėjus šiek tiek laiko po jų perskyrimo ir buvimo atskirai (*lakach*), įvyks išbandymas, parodytas viesule. Be to, jeigu tai būtų jo paėmimas aukštyne vežimo pagalba, ir jei tai išreikštų pasakymas „jei matysi, kaip aš būsiu paimtas [*lakach*] nuo tavęs“, tada, atitinkamai būtų panaudotas hebrajų kalbos žodis *nasaah*, o ne *lakach*. Tegul ši mintis būna gerai išsaugota mūsų protuose, ir viskas taps aišku antitipe, taip kaip yra aišku tipe.

(*Tėsinys kitame numeryje*) E 3, 84-5; TP '61, 104-105; 135-137.

Elijas smogia į Jordaną

Vaikščiojimas ir kalbėjimasis tarpusavyje

Elizejus smogia į Jordaną

Perskyrimas

Berėjietiški klausimai

(1) Charakterizuok teisingas ir neteisingas diskusijas apie paskutinius Elijo ir Eliziejaus artimai susijusius veiksmus.

(2-5) Išdėstykite ir apibūdinkite tris taisykles, susijusias su Šventojo Rašto supratimu.

(6) Kodėl pranašysčių ir tipų, susijusių su charakterio išbandymu, negalime aiškiai suprasti, prieš ateinant tokiam išbandymui? Pateikite pavyzdį šios taisyklės patvirtinimui. Parodykite, kaip tas pavyzdys įrodo, kad tokių tipų kai kurios dalys negali būti pilnai suprantamos iki tinkamo laiko; ir kaip toks supratimas gali pagelbėti, išaiškinant visas smulkmenas po išbandymo?

(7) Išaiškinkite du brolio Russellio tvirtinimus įrodymui, kad pirmasis smogimas į Jordaną 1915 ir 1916 metais žengė į priekį.

(8) Ką antitipe simbolizuoja Jordanas ir smogimas į jį?

(9) Išanalizuokite ir įrodykite, ką simbolizuoja apsiaustas.

(10) Ką simbolizuoja apsiausto suvyniojimas?

(11) Kokie faktai patvirtina šį antitipą? Nurodykite tologiškumą.

(12) Išaiškinkite tris dalykus smogimo į Jordaną darbe; ir parodykite tų dalykų harmoniją su Psalmu 149:5-9.

(13) Parodykite viso to harmoniją su Kun. 16:20,21.

(14) Ką simbolizuoja Elijas ir Eliziejus pirmo smogimo į Jordaną metu? Kokie išbandymai parodė skirtumą tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus?

(15) Ką atvaizduoja vandens padalinimas į dvi dalis? Kokių Tiesų pagalba tai buvo atlikta?

(16) Ką simbolizuoja tai, kad pranašai kartu pereina į kitą Jordano pusę sausu apavu?

(17-18) Pateikite keturias priežastis mokymo, kad smogimas į Jordaną vyko nuo 1914 metų rudens iki 1916 metų rudens.

(19) Kaip mes galime paneigti kaltinimus ir atmesti prieštaravimus, kad viešas darbas, nukreiptas į visuomenę per tuos du metus, buvo pernelyg mažo masto, kad galėtų būti pirmuoju smogimu į Jordaną?

(20) Kaip mes galime suderinti tariamą prieštarumą brolio Russellio pasakymuose Sargybos Bokšte apie smogimą į Jordaną?

(21) Kaip mes turime elgtis, ko vengti ir kokių taisyklių laikytis, atsiradus tokiems neaiškumams?

(22) Ką galime atsakyti į tvirtinimą, lyg kad brolis Russellis yra rašęs, jog pirmasis smogimas į Jordaną turėjęs įvykti po karo?

(23) Kaip mes galime suderinti mintis, kad antitipinis Elijas sudavė į Jordaną 1914-1916 metais ir, kad antitipinis Elijas ir Eliziejus vaikščiojo ir kalbėjosi kitoje pusėje Jordano 1915-1917 metais?

(24) Pateikite klaidingą supratimą apie „Vaikščiojimą ir Kalbėjimąsi“ ir parodykite tokio supratimo klaidingumą.

(25) Pateikite teisingą aiškinimą apie antitipinį jų „Vaikščiojimą ir Kalbėjimąsi“ ir dvi išvadas, kylančias iš to aiškinimo.

(26) Išaiškinkite įvairius „Komiteto“ požiūrius apie Viešpaties žmonių perskyrimą, prasidėjusį nuo 1917 metų vasaros. Paaiškinkite, koks dabartinis jų požiūris į šį dalyką.

(27) Kokie faktai derinasi su mintimis, kad antitipi-

nis „Vaikščiojimas ir Kalbėjimas“ išsipildė nuo 1915 m. vasaros iki 1917 m. vasaros?

(28) Papasakokite apie Elijo ir Eliziejaus pokalbį; išaiškinkite jo tipą ir antitipą bei įvairias jų dalis, o ypač pasakymą „jei matysi“.

(29) Įrodykite, pasinaudodamas Šventuoju Raštu, kad hebrajiškas žodis „raah“, be kitų reikšmių, taip pat reiškia ir „pripažinti“.

(30) Kur buvo kalbama apie Elijo ir Eliziejaus vaikščiojimo ir kalbėjimosi kartu simbolinę reikšmę? Kokia yra vaikščiojimo ir kalbėjimosi tipo simbolinė reikšmė? Ar šis aiškinimas yra teisingas? Kas yra kalbama 2 Kar. 2:9? Kam šis antitipas neprieštarauja ir nuo ko nenukrypsta? Kaip šis antitipas susijęs su 2 Kar. 2:11 antitipu?

(31) Kaip Dievas visada parodo klasės tipą? Prašome tai parodyti pasiremdami smogimo į Jordaną du kartus paveikslu, pirma antitipine Gedeono kova, pašventimu kunigijos ir Viešpaties ožio paveikslu.

(32) Koks buvo Eliziejaus atsakymas 2 Kar. 2:9 ir kas tai buvo? Kokia buvo jo prašymo reikšmė? Kokiu būdu antitipinis Elijas davė užuominą, kad antitipinis Eliziejus prašytų jo tam tikros palaimos? Kokiu būdu antitipinis Eliziejus davė atsakymą? Kokiu būdu tie dalykai įvyko abiejuose atvejuose?

(33) Kokius veiksmus atliko antitipinis Elijas, užsimindamas Eliziejui, kad prašytų paskutinės palaimos? Kas tas pastangas pradėjo ir kas tęsė toliau? Kur apie šias pastangas rašoma? Dėl ko šį sąrašą rinkinį buvo norima turėti? Koks tai buvo būsimas darbas? Kokiais trim būdais antitipinis Eliziejus atsakė į tą sugestiją ir pasiūlymą, tuomet, kai jis prašė išsiskyrimo palaimos?

(34) Koks prieštaravimas gali būti daromas mūsų supratimui dėl antitipinės Elijo užuominos ir Eliziejaus prašymo? Kaip į šį prieštaravimą galėtume atsakyti? Kas tiksliai žinojo šio antitipo reikšmę? Kaip Dievas pritaikė tą tipą?

(35) Kas dominuoja šiame reikale? Kokius tris dalykus Dievas žinojo apie šiuos svarstomus antitipus? Ką Dievas padarė žinodamas tuos tris dalykus? Į ką Dievas neatsižvelgia pritaikydamas tipus prie antitipo faktų? Kokiu vieninteliu būdu Viešpats galėjo duoti supratimą ir išaiškinimą čia paminėtų antitipų, sąryšyje su tipais? Kaip tie išaiškinti dalykai paveikė mus?

(36) Kas, antitipinėje reikšmėje, sulaužė tą buvusią harmoniją tarp Viešpaties žmonių 1917 metais? Kokie du išsisukinėjimai buvo skelbiami, norint paneigti šį aiškinimą?

(37) Jei aukščiau paminėti du išsisukinėjimai buvo tiesa, kokias dvi išvadas turėtume padaryti? Tokiu būdu, kokie faktai yra atmetami iš antros išvados abiejų dalių ir pirmos išvados? Kokie faktai ir kokia neramumų data, kuri privertė Bažnyčią pasidalinti į dvi klases?

(38) Kas perskyrė Eliją nuo Eliziejaus ir kieno pagalba tai neįvyko? Pateikite patvirtinančius tą klausimą įrodymus?

(39) Išanalizuokite šį įrodymą, pateikite koks turėjo būti panaudotas hebrajų kalbos žodis, o koks ne, įrodykite, kad perskyrimas įvyko vežimo pagalba, o ne viesulo?

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425-2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis. Leidžia leidykla „Epifanija“.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>